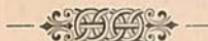

сутрина, като се разхождахме съ дѣтето, забѣлѣзахме единъ голѣмъ *орлякъ* отъ гарги и врани. „Желалъ бихъ да зная, казахъ азъ, дали и нашата врана се намира между тия“. Като казахъ това, подигнахъ си рѣката нагорѣ и почнахъ да свиря, както имахъ навикъ да викамъ враната. Повтаряхъ това много пѫти, до като стотина птици прѣминаваха бѣрзо надъ главитѣ ни.

Изведнажъ една отъ тѣхъ се спусна къмъ насъ и кацна върху рамото ми. Тя почна да ме кълве любезно, като че ме поздравляваше. Колко се зарадвахме, като видѣхме пакъ нашата врана! Тя не искаше да продължава пѫтя си: остана при настъ на рамото ми.

Вечеръта се скри на дѣрвото, което стоеше прѣдъ обѣдната стая. На другия денъ сутринята не забрави да дойде и да вземе своята малка частъ отъ хлѣбъ, намазанъ съ масло. Тя го отнесе пакъ на дѣрвото, дѣто го изеде. Но това бѣше всичкото. Ние не я видѣхме вече. Тя, на вѣрно бѣше заминала съ *орляка*, дѣто се чувствуваше по-добрѣ при своите роднини.

Кълвачъ.

(Гледай цвѣтната картичка).

Помъ се стопли врѣмето, рѣшихъ да поизлѣза къмъ гората по разходка. Още отъ далечъ слушамъ, че нѣщо хлопа въ гората: чукъ-чукъ чукъ! Това е кълвачъ, си казахъ азъ и тръгнахъ къмъ мястото, дѣто се чукаше. И